

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/79/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711010136
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 08. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2012:6711010136.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoj Sendeckého, na verejnom zasadnutí dňa 8. augusta 2012, prejednal odvolanie obžalovanej Y. W. proti rozsudku Okresného súdu vo Zvolene z 12.09.2011, sp.zn. 3T 26/2011 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej Y. W. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bola obžalovaná Y. W. uznaná za vinnú z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2,3 písm. b), c) Tr. zák. s použitím ust. § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Za to bola odsúdená podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 49 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bola pre výkon tohto trestu zaradená do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala obžalovaná v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhala preskúmania napadnutého rozsudku, pretože tento nepovažuje za zákonný. Uviedla, že odvolaním chce dokázať svoju nevinu v tejto veci, hlavne podvod zo strany jej bývalého manžela B. W. s úmyslom dostať ju do výkonu trestu. Bližšie svoje dôvody odvolania chcela pôvodne vysvetliť na verejnom zasadnutí pred krajským súdom, pritom navrhla vypočuť Q. E. a sociálnych pracovníkov, zainteresovaných v konanej veci. Necíti sa byť vinnou, výpoveď jej bývalého manžela B. W. je nezákonná a zrejme namietá nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý sledoval svojou výpoveďou B. W.. Bližšie odvolanie neodôvodnila.

Krajský súd na základe odvolania obžalovanej preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, s prihliadnutím i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, a zistil, že odvolanie odvolateľky nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por.

Na základe takéhoto zákonného postupu potom súd prvého stupňa rozhodol na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia a aj podľa názoru odvolacieho súdu vina obžalovanej bola preukázaná tak, ako bola ustálená vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd nezistil v napadnutom rozsudku žiadne pochybenie vo výroku v ustálenom skutku a jeho právnom posúdení, ktoré výroky boli aj riadne odôvodnené, preto sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, tieto si osvojil, a preto v ďalšej časti na ne iba poukazuje.

Reagujúc na odvolanie obžalovanej však považuje za potrebné dodať, že na rozdiel od výpovede otca maloletého dieťaťa, obžalovaná najprv čiastočne doznala nesprávnosť svojho konania a v zmysle skutkovej vety následne mení svoj postoj k prejednávanej veci tvrdením, že sa jej snaží bývalý manžel B. W. uškodiť, neuvádza pravdu vo svojich výpovediach. Zrejme má na mysli tvrdenie, že obžalovaná neprispievala na výživu maloletej dcéry v kritickom období ani v minimálnych čiastkach a tiež, že nedošlo k žiadnej dohode v minulosti, že nemusí platiť na výživu dcéry výživné tak, ako jej bolo určené súdom.

Podľa názoru odvolacieho súdu je absolútne nelogické, aby otec maloletého dieťaťa sa vzdal takéhoto práva, na ktoré vlastne ani právo nemá, obžalovaná bola viazaná rozhodnutím súdu, pritom ide o právo na výživné maloletého dieťaťa, nie o právo jej manžela na platenie výživného zo strany obžalovanej ako matky spoločného dieťaťa.

Okrem uvedeného obžalovaná sa nedostavovala na úkony pred súdom prvého stupňa vo všetkých prípadoch rovnako ako aj na odvolací súd, bolo potrebné napriek ňou podanému odvolaniu len veľmi ťažko zisťovať jej konkrétny súčasný pobyt a napriek tomu, že vedela o termíne verejného zasadnutia a mohla vysvetliť a podložiť svoje tvrdenia dôkazmi v zmysle odvolania. Tohto sa nezúčastnila, to svedčí tiež o nezodpovednosti obžalovanej aj vo vzťahu k jej právam, ale aj povinnostiam.

Odvolačný súd nezistil pochybenie ani v právnom posúdení predmetného skutku, toto zodpovedá zistenému skutkovému stavu a aj právnomu názoru odvolacieho súdu.

Za zákonný považuje odvolací súd aj výrok o treste, ktorým súd prvého stupňa po dôslednom zvážení všetkých významných skutočností v zmysle § 34 ods. 1,4 Tr. zák. uložil obžalovanej trest pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, keď nemohol prehliadnuť pri ukladaní trestu skutočnosť, že obžalovaná bola dvakrát súdne trestaná, naposledy rozsudkom zo 14.01.2009, kedy pre obdobnú trestnú činnosť jej bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom od 23.01.2009 do 23.01.2010 a obžalovaná napriek hrozbe nariadenia výkonu tohto trestu pokračovala v páchaní trestnej činnosti toho istého druhu, ide teda o špeciálnu recidívu. Za týchto okolností u obžalovanej nemožno splniť zákonom sledovaný účel iný druh trestu, než nepodmienený, a to aj z hľadiska individuálnej i generálnej prevencie.

Správne bola obžalovaná pre výkon trestu zaradená do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch nebola vo výkone trestu odňatia slobody pre iný trestný čin.

Odvolačný súd neupravoval na verejnom zasadnutí skutkovú vetu v zmysle pokračovania obžalovanej v páchaní trestnej činnosti do vyhlásenia tohto uznesenia, vzhľadom na skutočnosť, že sú zjavné sociálne problémy u tejto obžalovanej, aj vzhľadom na jej osobné pomery v súčasnosti, pritom pre prípadnú zmenu v tomto smere by bolo potrebné opätovné rozsiahlejšie dokazovanie, vzhľadom na čas, ktorý uplynul od vynesenia rozsudku súdom prvého stupňa 12.09.2011.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.